

A MEGRENDÜLÉS KATAKOMBÁI

Néha úgy alszom el, mint születésem előtt.
A felszínes megfogalmazás így mondaná: még nem élek.
Széles elhomályosodás egy üvegszilánk távoli árnyékán –
mindez zavaros benyomás csupán.

Az első artikulált szó előtti légréteg sűrűsödése,
kétségbeesett fényelhalás.
Jelen-töredezettség, amely lassan múlt lesz,
súlyos malomkő egy záródó korszak szemén.

Meg-nem-kezdődöttségemben próbálok
következtetni a körülvevő dolgokból kilétemre.
A létszükség cselekvésre készítet:
nem tehetek semmit, ébredezek.

Kávé előtti hajnal illatában lebeg a hajad,
háttal állsz a konyhában, nem látom arcodat,
ismerős civilizáció lánya vagy, kinyitom
a szememet, tisztázni kellene a dolgokat.

KŐ-PATAKI-TÓ

Kőpatakokban
lüktet az ér,
zajlik az élet,
míg hazaér,

gördül a szikla,
csönd-puha tér,

csillan a felszín,
mint soha még,

állok a partján,
hab-köve ég,
szikla ezüstje
mind belefér.

